

[Pürschel.]

noget fornærmeligt i at gentage det, og der kan ikke være noget Højhedsvanvid i at paastaa, at man staa bedre end Ministeren, naar han har sagt, at han har ingen Forstand paa det. Jeg paastaar kun, at jeg har ganske lidt Forstand paa det.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, at er der noget, der er egnet til at vække Tvivl om vor ubetingede Neutralitetsvillie, er det en Udvikling af vort Forsvarsvæsen. Det er ogsaa en Udtalelse, der ved sin Ufornuft raaber mod Himlen. Thi hvorledes kan det ærede Medlem undgaa at se, at hvert Ord i denne Sætning rammer som et Kølleslag lige i Hovedet paa Forsvarsministeren i 1914, den nuværende højtærede Udenrigsminister?

Thi er der nogen Mand, der har udviklet dansk Forsvarsvæsen, er det da saa sandelig den højtærede Udenrigsminister. Skæbnen, som er saa ond mod ham paa mange Maader, gjorde ogsaa dette, at han, Afrustningsvennen, Fredsvennen, var den, der kom til at staa i Spidsen for det største danske Militærvæsen, der nogen Sinde har eksisteret. Han udviklede det langt ud over den Grænse, Ordningen af 1909 forudsatte. Var det egnet til at vække Tvivl om vor ubetingede Neutralitetsvillie? Tværtimod, det brugtes til at underbygge den, og vi har Ministerens eget Ord for, at det lykkedes at underbygge Tilliden til vor ubetingede Neutralitetsvillie. — Ganske vist sagde Ministeren i denne Forbindelse noget urigtigt, som jeg senere skal komme tilbage til.

Det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen talte et Sted om de gammeldags Forestillinger, om en Fortid, da man førte Krige. Atter Vejledning! En Fortid, da man førte Krige, da det var noget, der hørte med, noget, man ikke kunde undgaa. Hvad siger saa den højtærede Udenrigsminister? Han siger, at Muligheden af en Stormagtskonflikt kan man aldeles ikke udelukke. Er det saa Fortiden? Nej, det er Nutid og Fremtid.

Saa talte baade det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen og den højtærede Udenrigsminister om, at vi var ikke efter Folkeforbundspagten forpligtede til at deltage i militære Sanktioner. Det har ingen nogen Sinde sagt. Men den højtærede Udenrigsminister har en Gang sagt, at vi var ganske vist ikke forpligtede, men at en Opfordring til at deltage vilde kunne have en svært tyngende Vægt. En svært tyngende Vægt! — Jeg citerer med Forkærlighed den højtærede

Udenrigsminister, for jeg ved, at det er en af de faa Autoriteter, han respekterer.

Saa sagde den højtærede Udenrigsminister, at han havde ikke set eet Tegn paa, at Danmarks Anseelse i Udlandet er mindsket. Ja, jeg ved det ikke. Nu er der for det første det at sige dertil, at Forslaget er jo ikke gennemført, og Ministeren sagde jo selv paa et senere Tidspunkt i sin Tale, at Udlandet kendte intet til de Forslag, vi havde til Behandling her. Dernæst er Forholdet jo det, at i Fredens Dage har de Herre altid ført det store Ord; naar Ufreden kom, forlod de deres egne Teorier, pakkede dem ind og levede efter vore Leveregler. Og endelig vil jeg sige, at efter mit Skøn er den Diskussion, der føres om Danmarks Stilling, ingenlunde smigrende. Man diskuterer ganske aabent — vi saa det forleden Dag i Admiral Bridgemans Udtalelser —, hvorledes man skal forholde sig overfor dette afrustedes Land, hvem der skal besætte dette Territorium, og hvem der skal forsvare det. Ja, det kalder jeg, at Danmarks Anseelse er mindsket i Udlandet, og det gør mig ondt, at den højtærede Minister ikke har faaet Øje paa det.

Saa talte den højtærede Minister igen om vore egne Interesser. Det er denne Betragtning, som kort kan udtrykkes saaledes: Hvad kommer det Udlandet ved, hvad vi gør her, og hvad vedkommer det os, hvad Udlandet mener om det — og mere bundurigtig kan en Betragtning jo ikke være.

Det er umuligt at opstille noget, der er mere bundurigtigt. Det er en given Ting, at for Bedømmelsen af hele den strategiske Situation er det for Udlandet af allerstørste Interesse at vide, om Danmark kan ventes at blive liggende som et neutralt Territorium, eller om det skal besættes af en Fjende. Altsaa er det af største Betydning for Udlandet at vide, hvad vi vil — at vi evner noget, derom nærer Udlandet ingen Tvivl. Dernæst er det af største Betydning for os at vide, hvorledes Udlandet ser paa det, thi deraf afhænger jo, hvorledes vor Stilling vil blive ved en Krigs Udbrud.

Jeg ser saaledes paa det, at Danmarks Forsvarsvæsen har den Opgave at bibringe Udlandet det Indtryk, at vi vil forblive neutrale, at vi ikke ønsker at deltage i nogen Konflikt, at vi ikke ønsker, ud over hvad Folkeforbundspagten tvinger os til — thi i den Henseende indeholder den jo følelige Begrænsninger — at stille vort Territorium til Raadighed.

Og dér har jeg altid set saaledes paa det, at det, der for os var den vanskeligste